

kraft end andre, og det er opgaven at sikre den seriøse skabende kunst. I iveren efter at formidle bør den skabende kunst ikke forsømmes, for uden den bliver formidlingen jo ret beset uinteressant.

Forudsætningen for, at et værk kan blive kunst, er den kunstneriske investering, der ligger i skabelse af en original tanke og oplevelse. Det er derfor ikke tilstrækkeligt at sikre mangfoldigheden i kunsten. Det er væsentligt, at kvaliteten også sikres. Mangfoldighed er godt, men det må aldrig blive en kvalitet i sig selv, at noget er nyt og anderledes.

Vi er medforslagsstillere til det fremsatte forslag til vedtagelse og står derfor selvfølgelig bag alle pindene, men jeg vil godt lægge særlig vægt på den tredje og især på formuleringen: at regeringen opfordres til til stadighed at sikre, at de relevante regler er udformet således, at der er en tilstrækkelig uafhængighed og fornyelse ved udpegning af de personer, der vælges til at indkøbe kunst for statslige midler.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Blot en enkelt bemærkning til fru Ester Larsen, fordi fru Ester Larsen i sit indlæg vel nærmest spurgte, om det var vores holdning, at alt er lige godt. Søren Hansen var lidt inde på det samme i hans indlæg og brugte citatet: »det er ikke bredden, man skal gå efter, men det er den bedste kunst af de bedste kunstnere«.

Vi har ikke den opfattelse, at alt er lige godt. Vi har den opfattelse, at der er noget, der hedder kunstneriske vurderinger, som kan foretages; men det er også vores opfattelse, at det er farligt, hvis man bruger definitionen »den bedste kunst af de bedste kunstnere«, for så er der en risiko for, at det vækstlag, der ligger under dem, der er anerkendt, ikke får mulighed for at udvikle sig.

Det er jo bl.a. derfor, at vi i hele denne her diskussion har været så optaget af at finde nogle måder, hvorpå kunstnere i vækstlaget også kunne få mulighed for at eksistere, medens de udvikler sig, for ellers kan vi sagtens igen og igen give bevillinger til dem, der er anerkendt, men det får jo en naturlig afslutning på et tidspunkt.

Brian Mikkelsen (KF):

Som Venstres ordfører var inde på, så flugter denne debat jo noget den foregående debat. Derfor vil jeg på Det Konservative Folkepartis

vegne tale om vores principper for tildeling af midler, og hvorfor vi egentlig vil gå ind i sådan en diskussion.

Det er vigtigt at huske på, at det her jo er statsmidler. Det betyder også, at man skal være opmærksom på, at der skal være en vis ydmyghed, og der skal være en vis varsomhed, når man bruger statens midler til investering i kunst for udøvende skabende kunstnere. Derfor er diskussionen om, hvad vi mener omkring de her ting selvfølgelig relevant.

For os er det vigtigt at signalere, at man sætter kvaliteten i højsædet. Vi synes ikke, det er forkert, at man kommer med nogle krav. Vi synes, det er for jomfrueligt at tro på, at man ikke fra politisk side kan sige, hvad man vil med kulturpolitikken.

Her er proportionerne jo selvfølgelig også væsentlige – nu diskuterer vi jo og har på foranledning af historierne i Ekstra Bladet og Dansk Folkepartis og Enhedslistens forespørgsel specielt diskuteret billedkunstnerne – og eksempelvis havde Statens Kunstfond sidste år et budget på 69,6 mio. kr. – 69,6 mio. kr. – som skal tilfredsstille hele det store område, som de nu engang skal servicere, men vi har lige indgået en aftale på filmens område, som hvert år giver filmen mere end dobbelt så meget. Så på den måde er det jo altså vigtigt at have proportionerne med.

Vi vil, når man nu diskuterer de her ting, fremme et alsidigt og mangfoldigt kulturliv. Og her er det vigtigt, at man accepterer, at der er nogle råd, nogle udvalg, som sidder og er med til at dirigere de her penge; at man ikke forventer, at politikerne skal gå ind og bestemme, hvad pengene helt specielt skal bruges til; at man er opmærksom på, når der gives alle de her penge ud, at man så også værner om vores kulturarv og de kulturbærende institutioner; at der samtidig åbnes op for, at der bevilges penge til fornyelse og eksperimenter; at man får styrket de skabende og udøvende kunstnere; at der bliver etableret nogle valgmuligheder for borgerne, når man går ind på de her områder – altså at der er noget valgfrihed – og så ikke mindst, at man sikrer kulturlivet størst mulig politisk uafhængighed.

Det er jo sagens kerne for forespørgslerne i dag: Hvor meget skal man blande sig? Hvor meget skal man gå ind i en diskussion om, hvad man helt eksplicit skal bruge pengene til?

Her er den konservative holdning, at det ikke er sort-hvidt. Det er et spørgsmål om både-og.